

Ebola-ramp: het verhaal van Mattu en Kai

“Ik denk niet lang meer te leven. Ik maak me zorgen over het lot van mijn kleinkinderen.”

Mattu (5 jaar) en Kai (8 jaar) komen uit een gezin van vijf. Naast hun vader en moeder hadden ze een broer van 15. Ze woonden in het dorp Mano in Gorama Mende in het Kenema-district. Hun vader was een zakenman die zaken deed in verschillende dorpen. Moeder was huisvrouw en onderhield een moestuin.

Enkele dagen na een zakentrip werd vader ziek. Moeder verzorgde vader en gaf hem een malariabehandeling, zoals ze gewend was te doen. Binnen drie dagen overleed de vader echter en ondertussen waren moeder en kinderen ook ziek geworden. Een buurman maakte zich zorgen, omdat hij vermoedde dat het om het ebola virus zou gaan. Hij belde daarom met de 117 ebola hulplijn. Een ambulance kwam toen naar het dorp om de moeder en haar drie kinderen mee te nemen naar een behandelingscentrum in Kenema.

Foto: Ramadan Barrie, DCI. Voorlichting in Mano, district Kenema

Binnen een week na opname overleden de moeder en de oudste zoon. Mattu en Kai, de twee overgebleven broertjes, verbleven op een andere afdeling en werden niet verteld over het overlijden van hun moeder en broer. Gelukkig overleefden zij beiden het virus. De eerste vraag die ze aan de zuster stelden na hun herstel was “Kan u ons naar onze moeder brengen?” Een emotionele zuster barstte in tranen uit toen ze de jongens moest vertellen dat naast hun vader ook hun moeder en broer overleden waren aan het ebola virus. Kai liet later weten dat het horen van deze boodschap erger was dan zijn eigen ziekbed.

Mattu en Kai werden na hun herstel overgedragen aan het ministerie van Sociale Zaken en Jeugdzaken. Ze verbleven in een tijdelijk zorgcentrum. Het ministerie nam ondertussen contact op met DCI-SL om te kijken of er familieleden van de jongens opgespoord konden worden. Veldwerkers van de partner-organisatie van ICCO & Kerk in Actie bezochten het dorp van de jongens, Mano, om de achtergrond van de jongens te onderzoeken. Ze ontdekten daar dat de oma van vaders kant woonde in het dorp Blama, in het gebied Small Bo. Zij kon gaan zorgen voor de jongens. Daarop werden de jongens door de partnerorganisatie naar hun oma gebracht. Oma ontving haar kleinkinderen in tranen omdat ze vreest niet lang meer te leven en ze zich zorgen maakt over het lot van de jongens. De dood van haar eigen zoon drukt zwaar op haar.

De kinderen kregen een noodpakket mee van de partner, bestaande uit voedsel, kleding, een matras en spullen voor persoonlijke verzorging mee. Deze organisatie houdt nog steeds contact met de jongens en hun oma. Ze geven oma steun en proberen de burens ervan te weerhouden om de jongens te verstoten uit de gemeenschap, omdat ze ebola hebben gehad. Door de ouderdom en magere financiële positie van hun oma blijft de situatie van de twee jongens erg kwetsbaar.